

tinget, det er dem, de nu stiver sig af med, det er de Krykker, de skal gaa med i deres høje Alderdom. De har ikke noget imod at lægge Ungdommen, politisk og socialt, de nye Retninger og nye Tanker, Hindringer i Vejen. Derfor fremkommer alle de antiparlamentariske Angreb paa Møder og i Pressen — ogsaa i den samme Presse, der for 30 Aar siden var den ivrigste Forherliger og Forsvarer af Parlamentarismen. Nu har man vendt Bøtten, nu har man andre Interesser; det har vist sig, ogsaa ved denne Lejlighed. Derfor har jeg fremdraget disse Eksempler paa, at Oppositionen ikke er ganske overflødig, den har nu her haft Lejlighed til at udøve en vis Indflydelse, fordi den er optraadt kraftigt og bestemt. Det viser for Resten ogsaa de Herrer af det konservative Folkeparti, at en alt for underdanig Holdning aldrig betaler sig. De Herrer, i hvert Fald nogle af dem, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müller, kæmpede jo forleden Dag for at faa Restaurationsskatten gjort midlertidig, men han kunde ikke faa tilstrækkelig Tilslutning; en Del af den konservative Presse har ogsaa kæmpet — det er maaske for stærkt et Udtryk, men den har i hvert Fald ladet, som om den kæmpede — og har skrevet Artikler derfor. Der har hver anden Dag eller meget ofte været Knurren og Misfornøjelse i det konservative Folkepartis Lejr, men det har aldrig faaet praktisk Udslag, og derfor staar jo ogsaa det konservative Folkeparti, som det i Øjeblikket staar. Naar det konservative Folkepartis Ordfører forleden Dag pegede paa vort Naboland Sverige, hvor det konservative Parti nu er kommet til Roret, og derigennem saa et Vidnesbyrd om, at de konservative Tanker var i Fremvækst, saa er det urigtigt. Det konservative Parti i Sverige har ført en saadan Politik, at de nu om end under Vanskeligheder kan overtage Regeringsmagten, og de Konservative har i Norge gennem Aarene ført en saadan Politik, at de nu om end ogsaa under Vanskeligheder kan overtage Magten, men de Herrer Konservative i Danmark har gennem mange Aar systematisk ført en saadan Politik, at den Tanke er horribel, at de Konservative skulde kunne overtage Magten. De har aldrig gjort deres Indflydelse gældende. Nu kan de spejle sig i vort Eksempel og se, at selv en radikal og socialdemokratisk Opposition kan gøre sin Indflydelse gældende. Den ærede finansielle Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, sagde forleden

Dag noget, som jeg vilde have taget Ordet overfor forleden Nat. Jeg havde noget paa Hjerte, det tilstaar jeg, men jeg vilde have ventet, til Finansministeren havde talt; da var Klokkeren imidlertid blevet et eller halv to om Natten, og jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke megen Lyst til at tale her ved Nattetider for en meget snæver Tilhørerkreds og under saadanne Forhold, at hverken Presse eller Offentlighed eller Vælgerne rimeligvis fik stort at vide om, hvad jeg havde sagt. Jeg havde ikke megen Lyst til at tale under de Forhold, fordi jeg havde noget paa Hjerte, derfor strøg jeg mig af Talerlisten, jeg vilde have sagt adskillige Ting om Dollarslaanet og Valutasituationen, naturligvis i den Ramme, vi da havde. Naa, det kan komme frem paa anden Maade. Flertallet kan til en vis Grad undertrykke Ytringsfriheden her i Tinget eller give den vanskelige Vilkaar at arbejde under, men Flertallet kan ikke undertrykke Ytringsfriheden i Pressen og paa Møder. Da vilde jeg have sagt til det ærede Medlem Hr. Korsgaard — nu griber jeg Lejligheden, da der er en naturlig Anledning og Sammenhæng til at sige det —, at han nævnte, at det kunde ikke være saa slemt for Venstre at samarbejde med det konservative Folkeparti, for jeg havde selv i sin Tid friet til Højre. Jeg har tidt gendrevet den Legende. Maa jeg atter slaa fast — det hjælper vel ikke stort, men naar en falsk Fremstilling gentager sig, maa man gentage Imødegaelsen —: Jeg har aldrig friet til de Konservative. Jeg skrev, eller der blev i hvert Fald under mit Ansvar skrevet — af hvem kan være det samme — i Sommeren 1921, den Gang den industrielle Krise for Alvor satte ind, i „Social-Demokraten“ under mit Ansvar en Artikel, som sagde følgende: Det er de Konservative, der har denne Regerings Tilværelse i sin Haand; den Dag, de Konservative slaar Støtten bort, falder den; de Konservative kan derfor ikke nøjes med at rumle i deres Presse, kan ikke nøjes med Krav om industriel Beskyttelse, kan ikke nøjes med Kritik af denne Regerings Holdning overfor den industrielle Krise og Erhvervs krisen, for de har Magten, de kan styrte den, naar de vil, og i det Øjeblik de vil gaa dertil — erklærede vi i „Social-Demokraten“ —, saa var vi fra vor Side rede til at støtte en, naturligvis parlamentarisk, Regering, en Regering med Tilslutning her i det folkevalgte Ting, der var industrivenlig uden dog at være landbrugsfjendtlig, der vilde føre en Politik med ligeligt Hensyn